

בבית המשפט העליון

רע"פ 1429/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: באסמה מוחמד עלי עיסא

נגד

המשיב: יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעתפ"ב 68242-10-18 מיום 23.1.2019 שניתן על-ידי כב' השופטים רפאל יעקובי, תמר בזק רפפורט וחנה מרים לומפ; בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקשת: עו"ד ג'יאת נאסר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' יעקובי, ת' בזק רפפורט ו-ח' מ' לומפ) בעתפ"ב 68242-10-18 מיום 23.1.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' מ' דמביץ) בבצה"מ 3839-08-18 מיום 21.10.2018.

1. ביום 25.7.2018 הוצא על-ידי היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה מחוז ירושלים צו הריסה מינהלי לפי סעיף 221 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק) בגין בניית מבנה בבית ג'אלה בן 2 קומות ומרתף, אשר לא נסתיימה בנייתו (להלן: המבנה ו-הצו, בהתאמה). לאחר שהודבק הצו על המבנה, ביום 2.8.2018 הגישה המבקשת לבית משפט השלום בקשה לביטול הצו.

2. בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע כי המבקשת לא טענה באופן פוזיטיבי שהמבנה אינו מצוי בתחום השיפוט של מדינת ישראל, ובהיעדר טענה מפורשת להיעדר סמכות מקומית, דחה טענה זו. בבחינת למעלה מן הצורך נקבע כי למשיבה עומדת חזקת תקינות המינהל וחזקה היא שהוועדה המחוזית לתכנון ולבניה (להלן: הוועדה) אינה פועלת בשטח בו אין לה סמכות. עוד הוסיף בית המשפט כי המבקשת לא הציגה כל ראיה חפצית להוכחת טענה זו.

באשר למצב הבינוי נקבע כי עסקינן בבית מגורים, אשר בנייתו לא הושלמה, ושלא אוכלס, כעולה מתמונות שהוגשו לבית המשפט ומעדות המבקשת עצמה. בית המשפט דחה את טענת השיהוי שהועלתה וקבע כי שלד בניין שנבנה שלא כדין שלא אוכלס הוא בר הריסה על פי צו מינהלי ללא תלות במועד בנייתו. כן דחה בית המשפט את טענות המבקשת לחוסר סבירות ולאפליה בעמדו על כך שעל טענות אלו להישמע במסגרת עתירה לבית המשפט המוסמך וכי לא הונחו היסודות לטענת האפליה.

3. ערעור המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה עוד ביום 23.1.2019, תוך אשרור כל קביעותיו ונימוקיו של בית משפט השלום. ביצוע הצו עוכב עד ליום 25.2.2019.

4. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה ביום 24.2.2019, בה חוזרת המבקשת על טענותיה שנטענו בערכאות קמא וטוענת כי בית המשפט המחוזי "לא נתן לטענות אלה את מלוא המשקל הראוי להן". בד בבד עם הבקשה למתן רשות ערעור הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין.

5. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, משלא נטען כי היא מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), ואין חשש כי דחייתה תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קרדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (1.6.2014)). טענות המבקשת מופנות כולן כלפי קביעות בעניינה הפרטי אשר זכו להתייחסות בשתי הערכאות קמא ונדחו.

6. לכך יש להוסיף כי הבקשה שלפניי הוגשה יום אחד בלבד לפני מועד ביצוע הצו שנקבע בבית המשפט המחוזי, בעוד שפסק דינו ניתן לפני כחודש. בית משפט זה עמד לא אחת על כך שאין מקום להגשת בקשות לעיכוב ביצוע "בדקה התשעים" מתוך תקווה כי קוצר הזמן יהיה בו כדי להביא לעיכוב ביצוע העונש (רע"פ 2588/12 עבאסי נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (29.3.2012)).

7. אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ט באדר א' התשע"ט (24.2.2019).

שׁוֹפֵט